

Enkele gedachten over Mattheüs 6

door: P. Fuzier

Mattheüs 6:1-18

Mattheüs 5, 6 en 7 vormen de rede van de Heer tot zijn discipelen, toen Hij de berg was opgeklimmen om hen te onderwijzen (Mat. 5:1,2 vgl. Mat. 7:28,29). Daarom heten deze woorden de bergrede. In hoofdstuk 6 vers 1-18 spreekt de Heer over verschillende oefeningen in godsvrucht, die zij moeten doen:

- Tegenover mensen (vs. 1-4).
- Tegenover God (vs. 5-18).

Op andere plaatsen in de Bijbel (bijv. 1 Petr. 4:7-11) vinden we ook deze dubbele vorm van het christelijke leven. Het ene betreft ons gedrag tegenover onze naasten en de andere onze relatie met God. Ook de wet eiste al in haar twee grote geboden, liefde tot God en liefde tot de naaste (vgl. Mark. 12:28-34; Luk. 10:25-28) en de beginselen van het koninkrijk zetten dit onderwijs van de wet niet opzij (Mat. 5:17-48). In het koninkrijk van God wordt de gelovige uitgenodigd: "eerst te zoeken". Dat wil zeggen, dat hij voor alle dingen de kenmerken van dat koninkrijk moet laten zien, ter heerlijkheid van God. Deze gezichtspunten van het christelijke leven moeten beide de vrucht zijn van een werkelijke gemeenschap met God. Wat gedaan wordt voor anderen en wat gedaan wordt in verbinding met God, moet niet gedaan worden om ons in de ogen van mensen groot te maken, maar "in het verborgen" met God.

De Heer onderwijst Zijn discipelen en waarschuwt ze voor de huichelarij die sommige daden kan kenmerken. Huichelaars handelen met vertoon en om door mensen geëerd te worden, terwijl hun hart niet echt met God verbonden is (Mat. 6:2, 5, 16). Ongetwijfeld beschrijft dat de uiterlijke schijn van de werking van een christelijke belijdenis, waar geen leven van God aanwezig is. Maar wij vergissen ons als we denken, dat de betekenis van het onderwijs hier ophoudt. Een ernstig gevaar bedreigt hen, die leven uit God bezitten en hun verantwoordelijkheid is veel groter dan van een onbekeerde! Wij kunnen ook heel goed een bepaalde dingen doen, om maar door de mensen gezien en bewonderd te worden, zonder dat er in ons echt een christelijk leven gezien wordt, dat God er wil zien. Het kan zelfs gebeuren, dat deze beweegredenen groter zijn, naarmate er minder echt christelijk leven is. Misschien wel om te proberen dit gebrek eraan, voor de omgeving te verbergen, of om dit voor eigen oog te

verdoezelen. Maar wij kunnen nooit Hem bedriegen voor wie alle dingen naakt en geopend zijn (Hebr. 4:13). Dat een ieder voor zichzelf mag onderzoeken, in de tegenwoordigheid van God, om te onderscheiden, wat de beweegreden is van zijn of haar christelijke activiteiten.

Is het vandaag de dag niet vaak waar, dat de uiterlijke activiteiten zich zeer hebben ontwikkeld? Dikwijls worden grote dingen nagestreefd, die de maat van de innerlijke geestelijke toestand overtreffen. Het verborgen leven met God wordt vaak weinig gezien en soms slecht en verkeerd begrepen. Helaas! Want dit echte christelijke leven wordt als lui gezien. Terwijl men, door de godsdienstige wereld na te bootsen, de zogenaamde "goede werken" wel waardeert. Werken, die door de mensen gezien worden en hun goedkeuring en lof kunnen wegdragen. Maar men zoekt niet in eerste instantie de goedkeuring van God.

Er woonden twee vrouwen in het huis te Bethanië. Beiden hadden hun Heer lief, maar de geestelijk toestand van Martha verschilde veel van die van haar zus. Wat dit verschil naar voren liet komen is de binnenkomst van de Heer in dit huis. Het is waar, in de tegenwoordigheid van de Heer, wordt direct de geestelijke en morele toestand van iedereen openbaar. Martha heeft de beste bedoelingen. Niemand die daar aan twijfelt. Zij wil de Heer waardig ontvangen en haast zich om te dienen, maar zij: "*werd zeer in beslag genomen door veel dienen*". Maria zat echter aan de voeten van de Heer zat en luisterde naar zijn woord (Luk. 10 :38-42). Zo'n houding wordt vaak beschouwd als schuldige luiheid, door hen die naar niets anders kijken dan naar activiteiten die worden ontplooid in de dienst. Zij oordelen naar de activiteiten die er plaats vinden. Inderdaad Martha vraagt aan de Heer: "*Zeg haar dan dat zij mij moet helpen*". Daardoor lijkt het erop dat zij de Heer een opdracht geeft en Hem verwijt zich er niet om te bekommeren, dat Maria haar alleen laat dienen. Bij haar was het natuurlijk geen huichelarij, die de Heer in Mattheüs 6 brandmerkt. Toch kende Martha niets van de dienst, die de goedkeuring van de Heer heeft. Zij wist niet, dat om Hem te dienen, men eerst Zijn woorden moet horen, in Zijn gemeenschap moet leven en in afhankelijkheid van Hem moet blijven. Deze afhankelijkheid had zij

vervangen door veel activiteiten en lopen wij dat gevaar ook niet?

Laten wij het voorbeeld van Maria volgen, dat onze harten vervuld mogen zijn met Christus en dat wij dicht bij Hem mogen blijven. Dan zullen we met inzicht en goede geestelijke gezindheid kunnen dienen, wanneer de gelegenheid zich voor doet, zoals Maria deed in Johannes 12:1-8.

Wanneer de Heer de huichelarij heeft afgekeurd zegt Hij: *“Voorwaar, Ik zeg u: zij hebben hun loon al”* (Mat. 6:2, 5, 16). Dat is ook eigenlijk de enige beloning die zulke mensen wensen (namelijk, gezien en geëerd worden door de mensen). Maar ook iedere keer richt Hij deze vermaning tot de getrouwe: *“Maar u”*, doe het in het verborgen *“en uw Vader die in het verborgen kijkt, zal het u vergelden”* (vs. 3, 4, 6, 17 en 18). De beloning kan al tijdens dit leven gegeven worden, in ieder geval zal die gegeven worden voor de rechterstoel van Christus. Wat een voorrecht die van Hem te krijgen, als vrucht van Zijn genade! De beloning moet niet de drijfveer zijn van een getrouw christen. Maar ze is een aanmoediging tot verborgen activiteiten, die de goedkeuring van God hebben en waarvan de gevolgen duidelijk zullen worden in de dag van Christus, tot Zijn heerlijkheid.

Dit *“maar u”* richt zich tot ieder van ons. Deze uitdrukking wordt dikwijls in de Bijbel gebruikt. Het geeft het verschil aan tussen het *deel van de getrouwe* en de *toestand van een geheel*, dat gefaald heeft in zijn verantwoordelijkheid tegenover God, We vinden het in 1 Timotheüs 6:11 en nog vaker in 2 Timotheüs namelijk in hoofdstuk 3:10, 14 en 4:5.

Timotheüs, had een persoonlijke verantwoordelijkheid, want hij leefde te midden van een christenheid die gelijk geworden was aan een groot huis. En in dat grote huis bevonden zich vaten tot oneer. Ook wij hebben nu dezelfde verantwoordelijkheid die Timotheüs toen had.

In Judas vers 17 en 20 vinden we het *“maar u”* gericht tot het godvrezend overblijfsel, in de dagen van verval. Dit overblijfsel is afgezonderd voor God, door het Woord en de geregelde gewoonte van het gebed. En als de gelovige spreekt en de plaats waardeert, die hij heeft ontvangen, kan hij zeggen: *“maar ik”* (Richt. 24:15; Ps. 5:8; 52:10; 55:17; Jona 2:12; Micha 7:7; Hab. 3:18 om maar een paar plaatsen te noemen).

Dit *“maar u”* onderstreept de persoonlijke verantwoordelijkheid van iedere gelovige. Ieder van ons moet er aan denken en zich bewust zijn, dat de vermaning voor hem persoonlijk is en dat hij verantwoordelijk is om er aan te beantwoorden. Laten we dus oppassen voor alles wat het nastreven zou zijn van een bepaalde uiterlijke vorm van godsdienstigheid, zonder echtheid en kracht! Laten wij het beter doen, bidden en vasten in het verborgen en daarin ware gemeenschap van genieten met onze God en Vader en met de Heer. Laten we ons richten op activiteiten die onszelf niet zo in het voetlicht plaatsen en op de eerste plaats die dingen (en niet maar oppervlakkig) die de

goedkeuring kunnen wegdragen van Hem die in het verborgen kijkt. In dat opzicht mogen we een heilige eerezucht hebben! We mogen niet vergeten, dat ons christelijk leven met de Heer, een leven is in Zijn vrees, gemeenschap en afhankelijkheid. Als het dat niet is, zal er nooit enige kracht zijn in onze wandel of in onze dienst.

De discipelen waren in Markus 9 niet in staat de maanzieke jongen te helpen. Zij hadden geen macht, want drie dingen ontbraken hun: het geloof, het gebed en het vasten (Mark. 9:18, 19, 28 en 29). Het geloof rekt op God en op God alleen. Het gelooft in Zijn macht en gelooft alleen in Zijn macht. Maar menselijke middelen getuigen van een bepaald vertrouwen, misschien onbewust, in de mens en zijn hulpbronnen. Een nieuwe wagen getrokken door ossen, lijkt veel beter om de ark te dragen, dan de schouders van Levieten! Maar de runderen struikelen. Uzza strekte zijn hand uit om de ark te grijpen en werd dadelijk het voorwerp van Gods oordeel. David werd boos en vreesde voor God en de ark kon niet naar Jeruzalem gebracht worden. Dat zijn de gevolgen van wat niet *“overeenkomstig het gebod”* was uitgevoerd!

Toen David en het volk gingen handelen in gehoorzaamheid aan het Woord, hielp God de Levieten. Er wordt niet gezegd hoe, maar hun werd speciale hulp geboden. Dat is een hulp die God altijd geeft aan hen, die zich op de plaats bevinden, waar Hij ze hebben wil en die Hem dienen naar Zijn gedachten. Als men niet gelooft, dat God en Hij alleen alles kan doen, probeert men met veel ijver zelf te doen en men meent, dat God het niet zou kunnen doen. Door het gebed tonen wij onze afhankelijkheid van God en ons vertrouwen in Hem. In het vasten doen wij afstand van wat het lichaam, het vlees, voedt en ons zou kunnen verhinderen de wil van God te onderscheiden (Rom. 12:1, 2). Laten we hierover opmerken, dat we heel dikwijls overtuigd zijn, dat we niet door het vlees handelen, omdat geen van onze activiteiten de kenmerken hebben zoals Galaten 5 vers 19 – 21 ze opnoemt. Maar het vlees heeft nog een andere kant en in het bijzonder, een godsdienstige kant. Deze is waarschijnlijk de gevaarlijkste van allemaal. Op dit terrein is de aanwezigheid van het vlees, meer dan anders, moeilijk te onderscheiden. Het vlees verschuilt zich achter de schone schijn van godsvrucht. Maar het is niets anders dan huichelarij. Heel wat uiterlijke activiteiten, waarvan men meent dat ze geestelijk zijn, hebben als basis een vleselijk ondergrond.

Het vlees heeft altijd behagen in grote dingen en activiteiten. Wanneer het vasten niet wordt verwerkelijkt, in het verborgen met God, openbaart het vlees zich. Er is geen onderscheid meer van de wil van God en men wordt zo geleid om te doen wat verkeerd is, in de ogen van God, terwijl men denkt het goede te volbrengen. We moeten op onze hoede zijn voor uiterlijke activiteiten, waarbij we kans lopen dat we ons eigen ik zoeken. Laten we echter zeer ijverig zijn in de oefening van de verborgen werken met God. Daarin is

een bron van voorspoed verborgen voor ons geestelijk leven en bijgevolg voor het leven van de gemeente.

De openbare daden waartoe we eventueel worden opgeroepen, zouden het stempel moeten dragen van de activiteiten die in de binnenkamer zijn verricht. Een mooi voorbeeld daarvan vinden we in Elia! Hij bad een krachtig gebed op een zo verborgen wijze, dat als wij niets anders hadden gehad als 1 Koningen 17, wij niet zouden hebben geweten, dat zijn dienst daarmee begonnen was (Jak. 5:17, 18). Daarna, als hij in het openbaar moet optreden, kan hij zich voor Achab stellen op een gepaste manier en eenvoudig de woorden van God spreken. Of hij nu in het openbaar of in het verborgen, bidt of handelt, hij staat in dienst voor de Heer.

Na de vermaning van de Heer, om niet als huichelaars te handelen, maar liever in de binnenkamer tot de Vader te bidden, die in het verborgen is en die in het verborgen kijkt, vraagt Hij hun ook om geen omhaal van woorden te gebruiken, zoals zij uit de volken. Het is een zinspeling op de heidenen, die altijd dezelfde dingen voor hun goden herhalen. Ook hier kunnen wij een les trekken. Ongetwijfeld gebruiken wij in onze gebeden geregeld staande uitdrukkingen en daarin kan het gevaar sluimeren van een bepaalde sleur of routine. Maar dat vormt eigenlijk gezegd, niet de omhaal van woorden. Ondanks de herhalingen in een gebed tot God door de Geest, van al bekende uitdrukkingen, kan men niettemin toch wel de frisheid van een geestelijke werking ervaren. Men kan hierop van harte ‘amen’ zeggen. Maar men kan lijden onder wat men gebedsherhaling noemt. In het algemeen zijn deze gebeden lang en vermoeiend. Men mist er de levendmakende werking van de Geest in en ze lijken geen ander doel te hebben dan de tijd te vullen. Mogen wij bewaard worden voor “omhaal van woorden”! Want de veelheid van woorden kunnen niet geven wat ontbreekt en geven ons geen gebedsverhoring (vs. 7).

Door het gebed richten wij ons tot een Vader, die veel beter onze behoeften kent dan wij die zelf kennen. Maar Hij wil, dat wij geoefend worden met Hem hierover, opdat wij het onderscheidingsvermogen zouden krijgen, dat wij het aan Hem kunnen voorstellen, in afhankelijkheid en met vertrouwen. De Heer zegt tegen Zijn discipelen: “want uw Vader weet wat u nodig hebt voordat u het Hem vraagt” (vs. 8). Weten wij in alle omstandigheden waaraan wij behoefte hebben? Misschien denken we dat vaak wel. En vaak van de stoffelijke dingen, waaraan we eigenlijk geen behoefte hebben. Meestal zijn, dat juist het soort dingen, wat een valstrik voor ons is, als God ons die zou geven. Wij willen vaak een “el aan onze lengte toe doen”, ons groter maken in de wereld en dat is in de meeste gevallen een oorzaak om bezorgd te zijn. Terwijl we, op geestelijk gebied, soms geneigd om te zeggen: “Ik ben rijk en ik heb mij verrijkt en heb aan niets gebrek” (Op. 3:17) en dat, omdat we onze echte toestand en onze veelvuldige behoeften niet kennen.

Het is waar, dat we niet weten, wat we moeten vragen, zoals het behoort. Maar wij hebben – een voorrecht dat de discipelen niet hadden – de hulp van de Heilige Geest. “En Hij die de harten doorzoekt, weet wat de bedoeling van de Geest is, want Hij bidt, in overeenstemming met God, voor heiligen” (Rom. 8:26, 27). Zijn we niet gelukkig, te weten, dat de Geest onze zwakheid te hulp komt? Als wij bidden door de Geest, richten wij ons tot een goede en liefhebbende Vader, die “weet wat u nodig hebt voordat u het Hem vraagt”.

Nadat de Heer Zijn discipelen heeft gewaarschuwd tegen de huichelarij van hen, die daarmee geen ander doel hebben dat te pronken met hun schijnbaar godsdienstig leven en daarna heeft gewaarschuwd tegen een “omhaal van woorden” van hen die veel woorden gebruiken zonder de werkelijke behoeften naar voren te brengen, leert de Heer ze om te bidden (vs.9-15).

“**Bidt u dan zo**”. De Heer richt zich tot Joodse discipelen, aan wie Hij de beginselen van het Koninkrijk der hemelen voorstelde, dat Hij zou invoeren. Het gebed, dat Hij hun ging leren, was in overeenstemming met het karakter van de tijd, waarin zij leefden en hun plaats voor God. De Heilige Geest was nog niet op aarde neergedaald als goddelijk Persoon. Zij konden dus niet opgewekt worden om te bidden “in de Geest”, zoals wij heden worden opgewekt te doen. Ze hadden nodig onderwezen te worden over de manier waarop zij, met inzicht, zich tot de Vader konden richten. Hoewel het opzeggen van dit gebed – wat overigens een kerkgebruik zou worden – niet past voor de tijd waarin wij nu leven (in Handelingen wordt het “onze Vader” geen enkele keer gebruikt en in de brieven evenmin) kunnen wij het toch met vrucht overdenken en er nuttig onderwijs uit trekken. Het onderwijst ons over de aard en manier van bidden die wij moeten volgen, “door de Geest” aan een Vader, die weet wat wij nodig hebben voordat wij het vragen. De beginselen die in dit gebed zijn vervat, zijn toepasselijk op de tegenwoordige tijd.

Zoals in alles denken we in onze gebeden vaak op de eerste plaats aan onszelf. Dat is toch menselijk zegt men. Inderdaad, dat is naar de mens. Ons natuurlijk hart is vaak heel egoïstisch. Vaak zeggen we ook tegen God wat wij willen, in plaats naar Zijn wil te vragen. Op die manier houden wij God voor de dienstknecht van onze eigen wensen en beschouwen het gebed als het middel om ze Hem kenbaar te maken. Is dat te veel gezegd? Gaat het in werkelijkheid vaak niet zo?

In het “onze Vader” leert de Heer Zijn discipelen, dat de eer van God op de eerste plaats moet komen en het onderwerp moet zijn van onze eerste vraag. Dit is wat een trouw christen het eerst moet wensen en zoeken in welke tijd dan ook. Was dat ook niet het onderwerp van de volmaakte Mens in deze wereld van het begin tot het einde van Zijn loopbaan (Ps. 16:1-8)? In het Lukas evangelie, dat het leven tot eer van God beschrijft van Hem, die op aarde de Zoon des Mensen is geweest, lezen wij, dat de Heer dit gebed aan Zijn discipelen heeft geleerd, als antwoord op de vraag:

“Heer, leer ons bidden, zoals ook Johannes zijn discipelen heeft geleerd”. Waarom vroegen ze dit? Omdat ze de Heer zelf op een bepaalde plaats in gebed hadden gezien (Luk. 11:1). Wij kunnen er zeker van zijn, dat het voornaamste onderwerp van Zijn gebed, de eer was van Zijn God. Het is ook het eerste onderwerp van het “onze Vader”. Het zou ook het eerste onderwerp moeten zijn van onze gebeden, die wij uiten “door de Geest”. De Geest van God zal ons uitdrukkingen geven in relatie tot de tijd waarin wij leven en de behoeften van het ogenblik, maar het onderwerp van onze gebeden zal hetzelfde zijn, als de gebeden die door de Heer aan Zijn discipelen zijn geleerd: de eer van God. Onze eerste behoefte zou altijd moeten zijn: de eer van God, de eer van Christus.

De eerste drie delen van het “onze Vader” hebben direct betrekking op de eer van God, op Zijn belangen op aarde en de erkenning van Zijn rechten op aarde.

“...moge uw naam worden geheiligd...”. Of met andere woorden: moge Uw naam worden geëerd. In dezelfde betekenis staat er geschreven: *“aan degenen die Mij het naaste staan, zal Ik Mij de Heilige betonen en ten aanschouwen van het gehele volk zal Ik Mij verheerlijken”* (Lev. 10:3). *“Aangezien gij op Mij niet vertrouwd hebt en Mij ten aanschouwen van de Israëlieten niet geheiligd hebt, daarom zult gij deze gemeente niet brengen in het land, dat Ik hun geef”* (Num, 20:12; vgl. Deut. 32:51). De daad van Nadab en Abihu, die vreemd vuur brachten, de woorden die Mozes en Aäron spraken tot het volk in Numeri 20:10 en Mozes die daarna de rots voor de tweede keer sloeg in plaats van er tegen te spreken, laten ons zien dat wij groot gevaar lopen om niet gehoorzaam te zijn. Vaak menen wij ook nog het beter te doen. En dan ontoren dan de naam van onze God en Vader. In afwachting van de gelukkige dagen van Zijn regering, wanneer Zijn naam geëerd zal worden, laten wij God vragen, dat Hij ons genade mag geven om te horen bij diegenen, die God eren door een trouwe wandel in afzondering van het kwaad. Dat nu al, Zijn naam door de Zijnen geheiligd mag worden! Dat gebed moeten wij voor al het andere aan God voorstellen. Zijn Geest zal ons daarin leiden, terwijl Hij ons het onderscheid geeft van de gevaren die wij lopen, die in verband kunnen staan met deze algemene bede. De eer van God zou altijd ons eerste zorg moeten zijn. Het leidend beginsel van ons leven in deze wereld.

“...uw koninkrijk komen...”. Wij verwachten de komst van de Heer om de heiligen op te nemen.¹ Aan de andere kant zal de regering² in kracht pas gevestigd worden na de uitoefening van de oordelen, die de opname van de Gemeente van Christus zullen volgen. Daarom als we stil staan bij het tweede deel van het “Onze Vader” denken we vooral aan het ogenblik, waarop de wankelbare dingen zullen verdwijnen om

plaats te maken voor de niet-wankelbare dingen. De dingen die blijven. Dat moet onze harten losmaken van alles wat ons bindt aan deze wankelbare dingen en *“wij daardoor God dienen op een Hem welbehaaglijke wijze met eerbied en ontzag. Immers onze God is een verterend vuur”* (Hebr. 12:26-29).

“...uw wil gebeuren, zoals in de hemel, zo ook op aarde”. Als de regering gevestigd is, zal de wil van de Vader gedaan worden. Niet alleen in het hemels deel van het Koninkrijk, maar ook op aarde. De aarde zal gezegend worden onder de scepter van Christus. In afwachting van die dag, waar wij met onze gebeden om bidden, zullen wij, kinderen van God uit zuivere genade, een plaats innemen van onderworpenheid aan de wil van God onze Vader. Zouden wij echt kunnen wensen, dat deze wil gehoorzaamd moet worden door allen, als wij er nu ongehoorzaam aan zouden zijn? Laten we de vermaningen van 1 Petrus 1:2, 14 en 22 onthouden.

Hierna staan de laatste vier delen van het gebed in verbinding tot de eigen behoeften van de discipelen. Het eerste onderwerp van gebed: de eer van God. Het eerste van onze eigen behoeften, die wij aan God voorstellen:

“Geef ons vandaag ons toereikend brood”. Het voedsel voor onze zielen en voor onze lichamen. Wat zullen we eten? Wat zullen wij drinken of waarmee zullen we ons kleden? Dat zijn onze behoeften. Maar de Heer zegt: *“uw hemelse Vader weet dat u al deze dingen nodig hebt”*. Hij is bereid om te beantwoorden aan onze stoffelijke behoeften. Maar Hij wenst, dat we eerst aan ons geestelijk welzijn zouden denken, terwijl wij in het algemeen het tegenovergestelde doen. *“Zoekt echter eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid”*, houdt in een geestelijk leven gevoed door Christus (zie Mat. 6:31-34). Het Woord is het voedsel voor de ziel en in dit levende Woord zit het brood, dat wij nu nodig hebben. Het is voedsel dat geschikt is voor iedere dag. Het is in overeenstemming met onze toestand en onze noden. Het Manna van de vorige dag zou niet geschikt zijn. Men moest gebruiken wat de Heer “iedere morgen” zond als voedsel voor Zijn volk. Deze tekst in het gebed: *“Geef ons vandaag ons toereikend brood”*, geeft uitdrukking aan onze afhankelijkheid van God voor het voedsel dat wij nodig hebben. Als wij onze echte behoeften niet kunnen onderscheiden, vooral onze geestelijke behoeften, hoe zouden wij weten, wat er wel aan kan beantwoorden? Maar *“uw Vader weet wat u nodig hebt voordat u het Hem vraagt”*. Alleen Hij kan ons toereiken brood geven voor vandaag. Hij, die nooit het geloof beschaamd dat op Hem wacht, zal ons iedere dag het voedsel geven, dat wij nodig hebben.

Als ieder gelovige deze verwachting van Hem zou hebben. Zouden we dan zoveel geestelijk leven zien achteruit gaan door gebrek aan het noodzakelijke voedsel? Of omdat de gelovige, wat nog erger is, in plaats van het brood te gebruiken, dat dagelijks nodig is, integendeel zoveel voedsel neemt, dat hij niet nodig heeft?

¹ Volgens 1 Thessalonica. 4:16, 17.

² Het gaat hier over het Koninkrijk van de Vader, over het hemelse deel van het Koninkrijk. Vergelijk Mattheüs 13:43

“En vergeef ons onze schulden, zoals ook wij onze schuldenaars hebben vergeven”. Dit gedeelte van het gebed is in overeenstemming met het bestuur van God in het tegenwoordige leven. Het gaat om het bestuurlijk vergeven (zie vers 14 en 15). Het gaat hier niet om de vergeving van zonden, die het eeuwig heil van de ziel verzekert. Want het is onmogelijk, dat God het vergeven van iemands zonden voor het heil van zijn ziel, afhankelijk stelt van de vergeving die deze aan anderen geeft. Om dit gedeelte van het gebed te bidden, is een echt oprecht hart nodig, want de vergeving wordt gegeven naar de natuur en de mate, die wij geven (Ef. 4:32; Kol. 3:13). Laten we niet vergeten, dat naar de mate, waarmee wij meten, wij zullen gemeten worden (Mark. 4:24).

“En leid ons niet in verzoeking...”. In andere woorden – want God verzoekt niemand (Jak. 1:13-15) – veroorloof niet, dat wij in omstandigheden komen, dat wij voor de verzoeking zouden bezwijken. Dat is de uitdrukking van het gevoel van onze zwakheid, die ons er toe brengt van het gevaar weg te vluchten. **“Waakt en bidt”** zei de Heer tegen Zijn discipelen, **“dat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak”** (Mat. 26:41). Dat is het geheim om niet in verzoeking te komen: waken en bidden. Petrus was snel om te verklaren, dat al zou hij met de Heer moeten sterven, hij Hem niet zou verloochenen. Maar later kan hij niet waken en niet bidden en op de proef gesteld, ondervindt hij, dat het vlees zwak is. Hij valt en verloochent zijn Meester (Mat. 26:33-35; 69-75). Als wij onszelf wantrouwen en praktisch leren, dat in ons vlees **“geen goed woont”** (Rom. 7:18), dat er in ons geen kracht is om de verzoeking te weerstaan, zal ons er toe brengen te waken en te bidden. Door de Geest moeten wij de juiste dingen bidden tot God. Gebeden die passen voor de omstandigheden en de behoeften van het ogenblik, opdat we niet in verzoeking geleid worden.

“...maar verlos ons van de boze”. Het Woord laat ons het boze zien zoals het is, opdat wij er een afkeer van zouden hebben (Rom. 12:9). Het boze zit in ons, in onze zondige natuur en het is om ons heen in deze wereld. Het randt de heerlijkheid van God aan en de eer van Zijn naam. Vooral daarin zit de ernst van het kwaad. Wij kunnen pas het kwaad kennen en oordelen als wij in de tegenwoordigheid van God zijn. Wij kunnen ons pas bezig houden met het kwaad, om ons heen, als wij er zelf gescheiden van zijn. Lot was niet opgewassen tegen het kwaad, hoewel hij **“zwaar te lijden had door de wandel in losbandigheid van de zedelozen; (want deze rechtvaardige heeft, toen hij in hun midden woonde, dag aan dag zijn rechtvaardige ziel door het zien en horen gekweld met hun wetteloze werken)”** (2 Petr. 2:7-9). Maar Abraham was bezig met het goede. Abraham genoot van de tegenwoordigheid van de Heer en kon tussenbeide treden voor de steden waarover het oordeel van God zou neerdalen (Gen. 18).

Als de gelovige zich bezighoudt met het goede, wordt hij bevrijd van het boze. Om bezig te zijn met de juiste

dingen is het noodzakelijk voor de gelovige om het gewoon te zijn zich in de tegenwoordigheid van de Heer te bevinden, zich te voeden met Christus en de onderwijzingen te putten uit het Woord waaraan hij behoefte heeft om trouw te wandelen in een wereld, waarvan satan het hoofd is en die geheel in het boze ligt (Joh. 14:30; 1 Joh. 5:19).

Wat weten we weinig deze dingen te verwerklijken. Ook al kennen we het onderwijs uit de Schrift, dan brengen we die niet altijd in de praktijk, want het Woord heeft in het algemeen, niet het gezag dat het zou moeten hebben over ons hart en geweten. Heel dikwijls kennen we dat onderwijs ook niet, omdat wij de Bijbel te weinig lezen, met als doel er de noodzakelijke lessen uit te leren voor de wandel. **“Immers, terwijl u gezien de tijd leraars behoorde te zijn, hebt u weer nodig dat men u leert wat de elementen van het begin van de uitspraken van God zijn, en u bent geworden als zij die melk nodig hebben, en niet vast voedsel. Want ieder die melk gebruikt, is onervaren in het woord van de gerechtigheid, want hij is een klein kind; maar het vaste voedsel is voor volwassenen, die door de gewoonte hun zinnen geoefend hebben om zowel het goede als het kwade te onderscheiden”** (Hebr. 5:12-14).

Wat een treurige toestand, als die gekenmerkt wordt, door de afwezigheid van het onderscheid van het goede en het kwade! Dan kan het gebeuren, dat men het kwade onbewust doet, terwijl men meent het goede te doen. **“Wee hun die het kwade goed noemen en het goede kwaad; die duisternis voorstellen als licht en licht als duisternis; die bitter doen doorgaan voor zoet en zoet voor bitter”** (Jes. 5:20). Natuurlijk zijn er trappen van verantwoordelijkheid, maar hoe het ook is, tegen deze mensen is de vermaning van de profeet gericht, als hij het Woord van de Heer voorstelt: **“Wast u, reinigt u, doet uw boze daden uit mijn ogen weg; houdt op kwaad te doen; leert goed te doen”** (Jes. 1:16).

Dit gebrek aan onderscheid, leidt tot normaal beschouwen, wat het niet is, als goed, wat kwaad is. Het is het bewijs van een laag geestelijk peil. Dit niveau moet verhoogd worden en daarvoor moet Christus aan de zielen worden voorgesteld. Hij is het voedsel waaraan wij behoefte hebben, zodat het goddelijk leven in ons ontwikkeld wordt tot onze bevestiging en geestelijke groei. Wanneer de genegenheden voor Christus opgewekt worden, wordt ook het geweten bereikt en in het licht van God gebracht worden. De gelovige zal de dingen gaan zien, zoals God ze ziet. Hij zal het kwade verwerpen en het goede kiezen. Hij zal ophouden met kwaad doen en leren goed te doen. We horen vaak zeggen: **“Er zie er geen kwaad in”**. Inderdaad, de uitdrukking is goed. Om te *zien* moet men in het licht zijn, alleen daar kunnen wij de dingen beoordelen, zoals God ze beoordeelt en ze op juiste waarde schatten. Daarvoor moet het geweten verlicht worden door het Woord. Alleen het Woord kan aantonen wat goed en kwaad is in het oog van God. Als een gelovige het Woord

veronachtzaamt, is zijn geweten niet meer in het licht. Hij oefent zijn zinnen niet meer door de gewoonte om het goede en het kwade te onderscheiden. Mochten wij beter het kwade onderscheiden en aan God vragen of Hij ons er van bevrijden wil, door ons bezig te houden met het goede en ons daarmee te voeden.

Het eerste deel: “...moge uw naam worden geheiligd...” en het laatste deel van het gebed: “...maar verlos ons van de boze” hebben allebei een relatie met de praktische afzondering van het kwaad. Dat is in overeenstemming met de heiligheid van God, die ons op de eerste plaats wordt voorgehouden: “Uw naam” en wat ons betreft: “verlos ons”.

De afzondering van het kwaad moet eerst verwerkelijkt worden tot heerlijkheid van God en daarna tot onze vreugde en zegen. Dat God van ons bidders mag

maken! Het Woord vermaant ons om te bidden. Om te bidden zonder ophouden en het vertelt ons, hoe wij dit moeten doen. Laten we acht geven op het onderwijs en geoefend worden in de beden, die wij moeten uitspreken. Laten bidden in de Heilige Geest en ons laten leiden door die Geest om de behoeften te onderscheiden van elke tijd en gelegenheid. Wij kunnen bidden met volle vrijmoedigheid, maar ook met heilige vrees, dat is gepast voor de heerlijkheid van God en voor de zegen van de Zijnen! Dat we zo geleid mogen worden, een godvruchtig leven in het verborgen, in een ware gemeenschap met God, opdat al onze uiterlijke werkzaamheden er het stempel van mogen dragen.

Oorsprong: [Le Messager Évangélique 1958-85](#)

Titel: [Quelques réflexions](#)